

La Mare de Déu del Blau Mossèn Agustí Bernaus i Pinós Premi de l'Ajuntament de Lleida, al Certamen Marià de 1956

“La Mare de Déu del Blau, tan delicada, tan bella, amb Jesús infant al braç, sospira i plora de pena.

L'Antiga i

g

hermosa Seu,
oig i corona de Lleida,
i d'on Ella fou un jorn,
la més bonica Princesa,
per un miracle d'amor
desperta d'un son de segles.
Torba el seu repòs etern
l'alegre dring de les eines
que van, amorosament,
guarint nafres i clivelles.
i avui un ric capitell,
demà una columna esvelta,
cada dia un bocinet
va sorgint la meravella.
Els seus gòtics finestrals,
descloses ja les parpelles,
miren cap a la ciutat
que tants anys ha que no veien
i quan arriba la nit
festegen la lluna plena.

Tan esbelts i airosos són
que si per ventura els veien,
les palmeres del desert
es moririen d'enveja.
Al claustre, ja mig refet,
queda l'anima sorpresa;
jamai la pedra assolí
aquell perdre la matèria,
aquella finor subtil,
quasibé impalpable, etèrea_
domàs brodat amb fil d'or
per mans de fada o princesa.
D'aquest prodigi al davant,
Què diràs pobre poeta?

Caure de genolls, només,
Seria el millor poema.
Fa goig de veure florir,altre cop, la soca vella
Amb arrels d'eternitat
I flaire d'antigues gestes.
Fa goig de sentir el dringardels martells i de les eines;fa goig, creieu-me, fa goig...Només que,
allí, a la voreta
Mig coberta per la pols,
Trista, sola, desatesa,
la Mare de Déu del Blau,
sospira i plora de pena.
Ella veu tot l'enrenou
i sent la remor i la fressa,
i veu obrir finestrals,
i columnes que es redrecen,
i frisos, i capitells...
més ningú es recorda d'Ella.
Abelliran el palau
i oblidaran la princesa?
Cada dia que s'esmuny
se li fa llarg com un segle!
I l'acora un gran desig
De guaitar per les finestres
I veure si el temps és bo
I fa gaire goig el terme
I els blats són gaire granats
I faran bones garberes.
Vol veure els carrers antics,
I vol sentir les pageses
Que criden baix al mercat
Entre préssecs i cireres,
la plaça de St. Joan
i un xic més enllà el riu Segre.
amb els segles escolats,
si n'hi esperen de sorpreses!
ja no veurà el pont romà
d'arcades amples i fermes
per on solien venir
tartanes i diligències
amb dringar de cascabells
i plomalls a la crinera.
El Segre, mut i encantat,
i sense sang a les venes...
Mare de Déu quin trasbals
de coses... i de maneres!
Potser, només Sant Llorenç

i Sant Martí a la voreta,
i Gardeny un xic més lluny,
són els amics que li resten
i amb qui podrà departir
de la grandesa pretèrita.
Vosaltres que en sou aprop,
gentils brodadors de pedra,
deu coratge al vostre braç,
poseu dalit a la feina,
i mentre aneu treballant
i dringueu, llestes, les eines,
canteu-li alguna amoreta,
que li faci el temps més curt
i més joiosa l'espera.
I vosaltres, lleidatans,
Hereus de l'horta més bella
que Déu ha posat al món
per florida i rica i plena,
recordeu-vos que allà d'alt
on s'alça la meravella
de la vostra antiga Seu,
sospira i plora de pena
la Mare de Déu del Blau,
tan delicada, tan bella!
Reclameu-la, lleidatans,
Fills de Lleida, reclameu-la!
Per què voldríeu l'estoig
si arraconàveu la Perla?"